

CONSTELATIA LAUSANNE

SĂTMĂREANU

BOC

DAN

DELEANU

DINU

NUNWEILLER VI

DEMBROVSKI

TUFAN

DUMITRACHE

LUCESCU

(HĂLMĂGEANU)

Triunghiul de fier

ÎN PAGINILE 10-11
reportaj de la trimisul nostru

LAUSANNE, orașul visurilor noastre

SPORT

MAI 1969

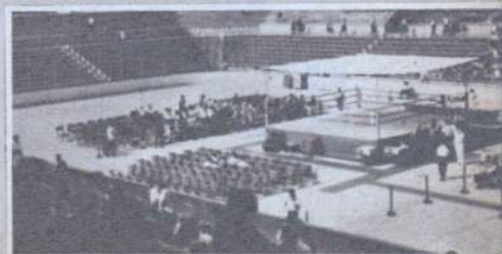
10

CAMPIONATELE EUROPENE DE BOX

Medaliile de aur de la Praga și Roma se vor confirma la București.

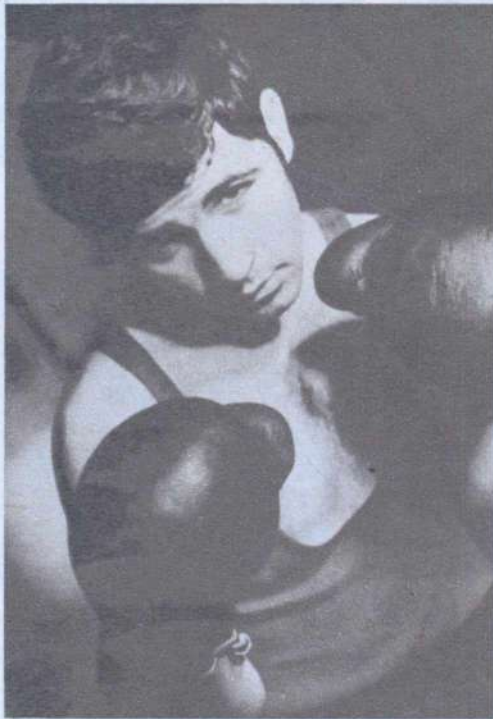
Faceți cunoștință în acest număr cu echipa României care va urca pe ringul «europenilor» și cu câțiva dintre oaspeții pe care îi va avea de înfruntat.

(Urmăriți fotoreportajele din paginile 2—5)

CAMPIONATELE EU

REPREZENTANȚII ROMÂNIEI

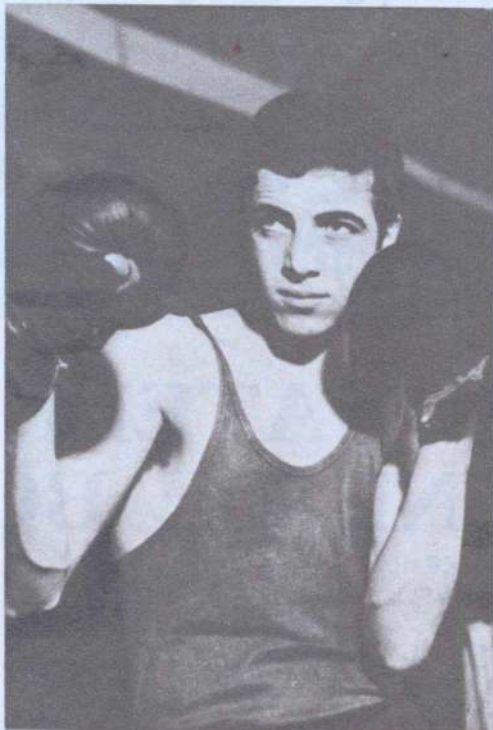
1

2

3

4

5

6

În așteptarea primului gong

Au mai rămas doar câteva zile pînă la primul gong al campionatelor europene de box. Bucureștiul, devenit capitala pugilatului amator european, este gata să-și primească oaspeții. O parte dintre participanții la întreceri au și sosit, prima lor grijă fiind vizitarea arenei unde vor avea loc întrecerile. Patinoarul «23 August» i-a primit ospitalier, deocamdată cu tribunele goale, dar noi știm că locul ales pentru marea competiție se va dovedi neîncăpător. A fost vizitat apoi hotelul sportivilor, care se află în apropierea patinoarului, în parcul sportiv «23 August», transformat în aceste zile într-o autentică citadelă pugilistică.

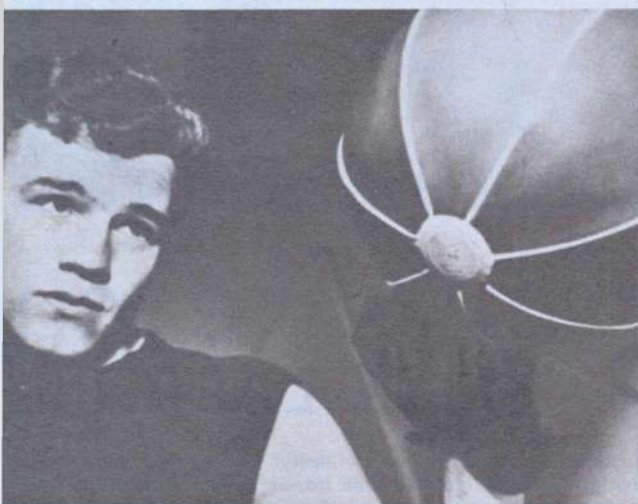
...Așteptăm acum primul gong. Totul este gata și marele turnir al celor mai buni boxeri amatori din Europa poate începe. Cei 11 sportivi români, bine pregătiți pentru această întrecere, așteaptă și ei cu nerăbdare, dar și cu emoții, startul în grandioasa bătălie sportivă ce se apropie. Tuturor le dorim SUCCES!

PENE DE BOX

Pagini realizate de Petre HENT

7

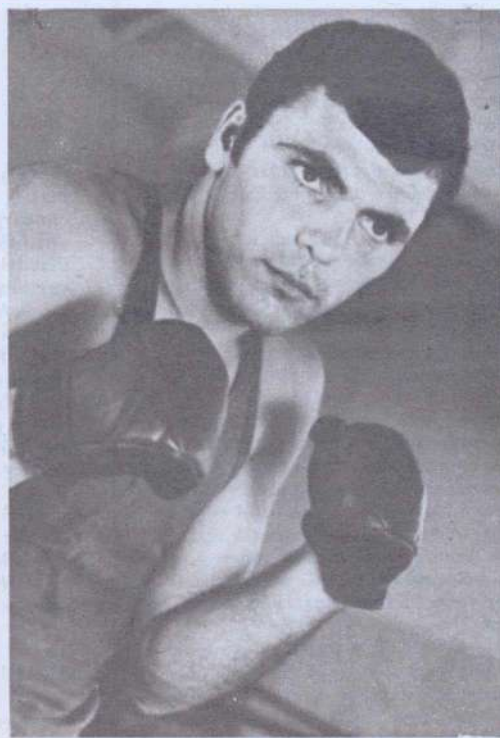
9

10

8

11

1. MIHAI AUREL (semimuscă), clubul Farul Constanța, antrenor — Nicolae Buză.

2. CONSTANTIN CIUCĂ (muscă), clubul Steaua București, antrenori — Ion Chiriac și Marcu Spacov.

3. AUREL DUMITRESCU (cocoș), clubul Progresul București, antrenor — Lucian Popescu.

4. GHEORGHE PUȘCAȘ (pană), clubul Steaua București, antrenori — Ion Chiriac și Marcu Spacov.

5. CALISTRAT CUTOV (semiușoară), clubul Dinamo București, antrenori — Constantin Nour și Constantin Dumitrescu.

6. VASILE ANTONIU (ușoară), clubul Dinamo București, antrenori — Constantin Nour și Constantin Dumitrescu.

7. VICTOR ZILBERMAN (semimijlocie), clubul Steaua București, antrenori — Ion Chiriac și Marcu Spacov.

8. ION COVACI (mijlocie mică), clubul Dinamo București, antrenori — Constantin Nour și Constantin Dumitrescu.

9. HORST STUMPF (mijlocie), clubul Metalul București, antrenor — Ion Stolanovici.

10. ION MONEA (semigrea), clubul Dinamo București, antrenori — Constantin Nour și Constantin Dumitrescu.

11. ION ALEXE (grea), clubul Dinamo București, antrenori Constantin Nour și Constantin Dumitrescu.

Foto: Ion MIHĂICĂ

CAMPIONATELE EUROPENI

boxerii români la „europene“

1930 — Budapesta. Cea de a treia ediție a «europenelor». Prima participare românească: Marin Plăieșu, Constantin Cionoiu, Ion Lungu și Nicolae Carata. Nici un rezultat deosebit.

1934 — Budapesta. Participanți 5 boxeri români — Sandu Ion, Dumitru Iordănescu, Ion Borcea, Ilie Petrescu, Mihai Stănescu — fără rezultate deosebite.

1937 — Milano. Primele rezultate bune: Anton Oșca — locul doi la «cocoș» și Marin Gașpar — locul trei la «pană».

1953 — Varșovia. Trei medalii de bronz: Francisc Ambruș (ușoară), Nicolae Mindreanu (cocoș) și Nicolae Linca (semimijlocie).

1955 — Berlin. Două medalii. Mircea Dobrescu (argint) la «muscă» și Nicolae Linca (bronz) la «semimijlocie».

1957 — Praga. Trei medalii. Gheorghe Negrea (aur) la «semigrea», Mircea Dobrescu la «muscă» și Vasile Mariușan la «grea» — argint.

1959 — Lucerna. Două medalii. Gheorghe Negrea (argint) la «semigrea» și Iosif Mihalic (bronz) la «ușoară».

1961 — Belgrad. Patru medalii. Gheorghe Negrea (argint) la «semigrea», Puiu Nicolae la «cocoș», Constantin Gheorghiu la «pană», Virgil Badea la «mijlocie mică» — bronz.

1963 — Moscova. Cinci medalii. Ion Monea (argint) la «mijlocie», Constantin Ciucă la «muscă», Puiu Nicolae la «cocoș», Ion Olteanu la «pană» și Virgil Badea la «mijlocie mică» — bronz.

1965 — Berlin. Trei medalii de bronz: Constantin Ciucă (muscă), Nicolae Giju (cocoș), Vasile Antoniu (semiușoară).

1967 — Roma. Șase medalii. Nicolae Giju (aur) la «cocoș», Constantin Ciucă (argint) la «muscă», Ion Hodoșan la «semimijlocie», Ion Covaci la «mijlocie mică», Gheorghe Chivăr la «mijlocie» și Ion Monea la «semigrea» — bronz.

* La celelalte ediții (1925, 1927, 1939, 1947, 1949, 1951) boxerii români nu au participat.

5 minute cu GHEORGHE NEGREA

L-am întâlnit pe Gheorghe Negrea, primul boxer român care a reușit să cucerească o centură de campion amator al Europei. L-am întrebat dacă își mai amintește cum a fost la «europenele» de la Praga din 1957. M-a privit surprins și...

— Dacă-mi mai amintesc cum a fost la Praga? «Campania pragheză» cred că este cea mai limpede dintre amintirile mele sportive. Bătălia a început într-o simbră și colegul meu de club, Mircea Dobrescu, spunea că nu-i a bună să începi o treabă la sfârșitul săptămânii. Asta nu l-a împiedicat, totuși, să-și învingă primul adversar, pe care i-l rezervaseră sorții, campionul Republicii Democratice Germane, Kurt Miteck. Eu am boxat în cea de a doua zi. Doar o singură repriză, deoarece pugilistul iugoslav Ahmed Bogulic a avut ghinionul să nu... vadă croșul meu de stînga, care l-a fulgerat bărbia și l-a făcut K.O. Partida mea nu a avut istoric, dar nu voi uita nici o dată meciul dintre campionul olimpic Richard Mc Taggart și colegul nostru Mihai Trancă. Două reprize Taggart a fost transformat într-un adevărat sac de antrenament, în rîndul doi fiind expedit și la podea. Dar titlul său olimpic «vrăjise» juriul care l-a acordat victoria, deși Trancă câștigase clar...

Pentru a nu fi și el expus capriciilor arbitrilor, Mircea Dobrescu l-a surclasat pe italianul Salvatore Manca, mitraliindu-l cu serii nesfârșite tot meciul.

Iată-mă din nou în ring. De data aceasta, vă mărturisesc sincer, am avut mari emoții. Adversarul meu, campionul polonez Wojcekowski îl eliminase din competiție pe sovieticul Marauskas, marele favorit al categoriei semigrea. A fost o luptă aprigă. Cu lovituri năprasnice. De câteva ori am crezut că-l voi doborî, dar de fiecare dată Wojcekowski revenea în atac parcă mai proaspăt. Când s-a terminat meciul eram extenuat. Bucuria victoriei, însă, mi-a risipit toată oboseala. Arbitrii judecători mi-au acordat decizia, punctînd toți trei 60—57 în favoarea mea.

Am ajuns în semifinale împreună cu Mircea Dobrescu și Vasile Mariușan. Voi izbuti oare să lupt și în finală? Pentru aceasta trebuia să trec un obstacol deosebit de dificil: cehoslovacul Zdenek Cipro. Miile de spectatori de la «Zimni Stadion» îl vor încuraja pe compatriotul lor... Cum va fi oare?

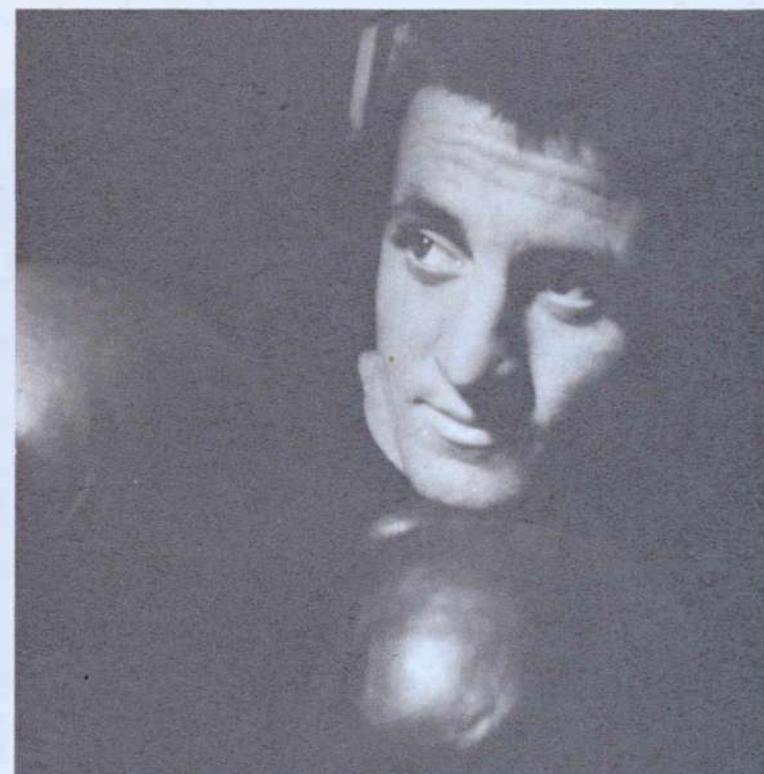
...Mi-am făcut prea multe griji. Zdenek nu a rezistat decît o singură repriză. O serie la corp și cehul a fost numărat în picioare. Apoi secundul său a aruncat buretele în ring...

Dobrescu câștigase și el la francezul René Libeer, iar Mariușan la elvețianul Gerard Pottier. Deci, trei români în finale!

Din toți trei, doar eu am reușit să cuceresc medalia de aur. Adversarul meu, bulgarul Petar Spasov, a fost în meciul acela un diavol, nu un boxer obișnuit. N-am să uit nici o dată loviturile pe care le-am primit în rîndul doi, dar sînt sigur că nici el nu le va uita pe ale mele. Nu știu cum s-ar fi terminat lupta noastră, dacă în repriza a treia Spasov nu ar fi fost atât de obosit încît a renunțat la orice inițiativă, lăsîndu-mi drumul liber spre titlul european. A fost cea mai frumoasă seară din întreaga mea carieră sportivă...

— Spune-ne Ghiță, ce crezi că vor face boxerii noștri la București?

— Ciucă, Dumitrescu, Cuțov și Monea vor urca pe podium și doi dintre ei, depinde și de capriciul sorțiilor, chiar pe treapta cea mai înaltă. Rețineți, este o dorință, nu un pronostic. În orice caz, eu le urez succes tuturor reprezentanților noștri.

5 minute cu NICOLAE GÎJU

O vizită la sala de antrenamente a clubului Steaua ne-a prilejuit un dialog cu Nicolae Giju, cel de-al doilea boxer român posesor al unei centuri de campion amator al Europei. Am încercat să facem apel la amintirile frumoase ale «europenelor» de la Roma, dar Giju a evitat discuția despre competiția în care obținuse cea mai mare victorie a carierei sale sportive de pînă acum...

— A fost foarte frumos la Roma dar de atunci nu au trecut decît doi ani și eu nu mi-am spus ultimul cuvînt pe ring pentru a trăi... din amintiri.

— Nu-i vorba de «ultimul cuvînt» — am încercat să-l îmbunăm pe fostul nostru campion.

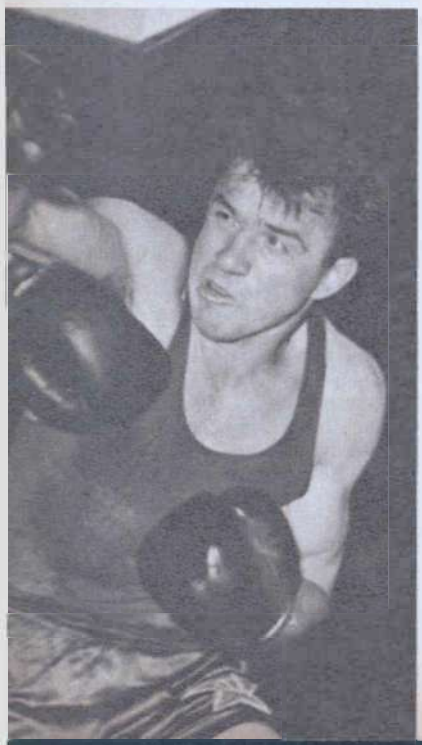
— Nu o mărturisesc nimeni, dar știu că foarte mulți gîndesc că «Giju a dat tot ce putea da». Nu este adevărat și am s-o dovedesc. Îmi pare rău că nu-mi pot apăra centura de campion european la București, dar am o altă mulțumire: sînt sigur că pe podiumul cocoșilor va urca din nou un român. L-am văzut pe Aurel Dumitrescu și-mi place foarte mult. Să nu vă surprindă dacă la «europene» va furniza o surpriză poate mai mare decît cea oferită la «naționale». Nici eu nu am fost printre favoriții la Roma și totuși...

— Mai vezi pe cineva pe podium?

— Avem o echipă bună și sînt sigur că «europenele» de la București vor marca cel mai mare succes al boxerilor români la această competiție. Vă repet, regret că n-am putut să-mi apăr locul în reprezentativă. Nu vreau să vorbesc despre medalii de bronz pe care cred că aproape jumătate din sportivii noștri le vor obține, mă gîndesc la... aur. Ciucă, Cuțov, Monea pot urca pînă sus de tot. Și ceilalți — Aurel Dumitrescu, Pușcaș, Antoniu, Covaci, Stumpf, Zilberman, Alexe — au șanse să urce pe podium. Depinde foarte mult de... culoarul pe care îl va plasa tragerea la sorți.

— După părerea ta, cam toată echipa va urca pe podium...

— Nu! Toți au șanse, dar favoriții mei sînt Ciucă, Dumitrescu, Cuțov și Monea.

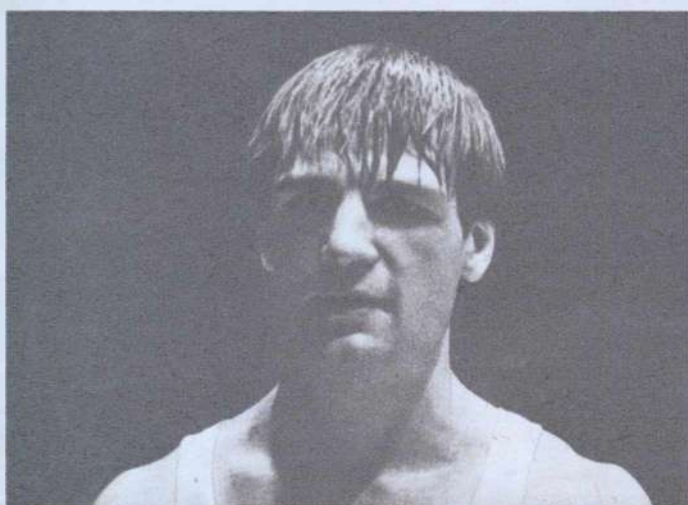
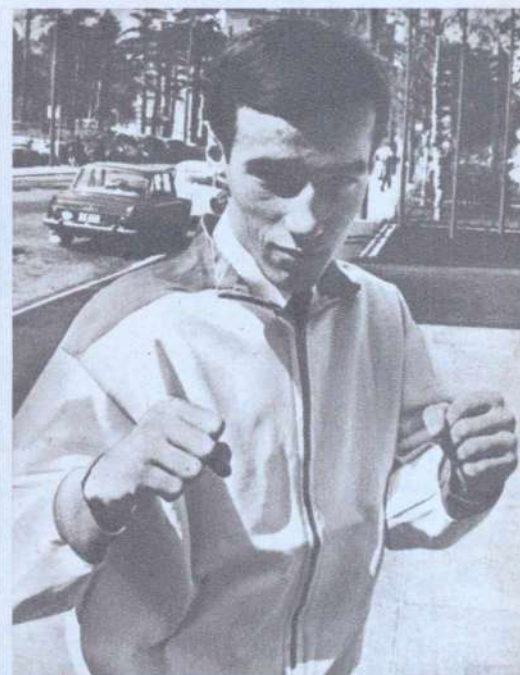
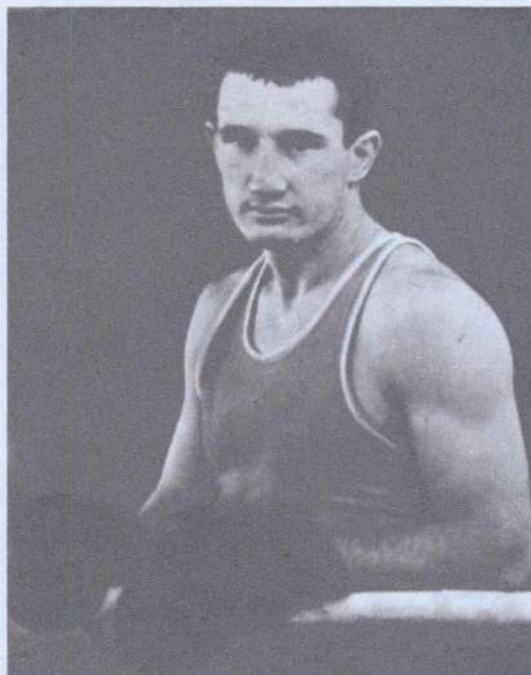
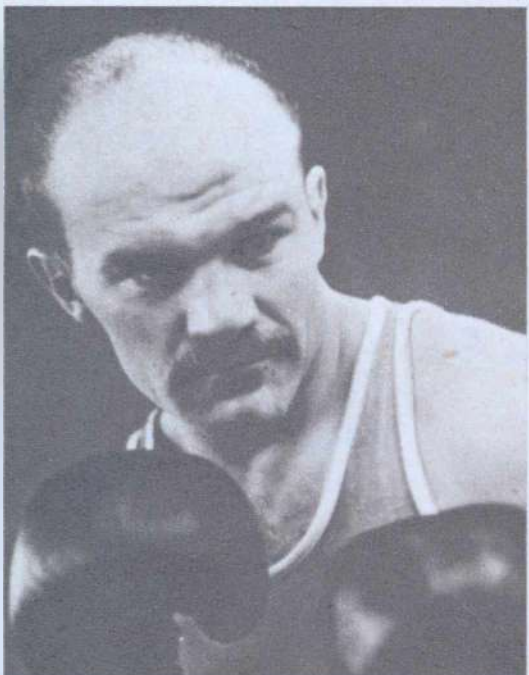

Numărul viitor a revistei noastre, care va cuprinde filmul campionatelor europene de box, fotografiile tuturor campionilor continentali și aspecte diverse din timpul întrecerilor, va apărea la 14 iunie.

Rețineți, la 14 iunie **TOTUL DESPRE CAMPIONATELE EUROPENE DE BOX!**

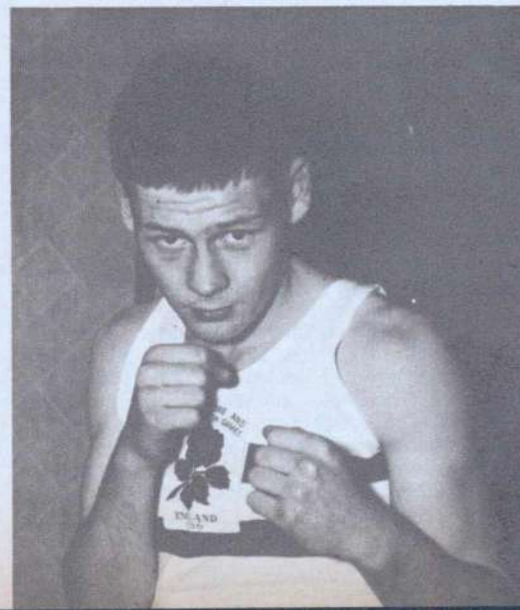
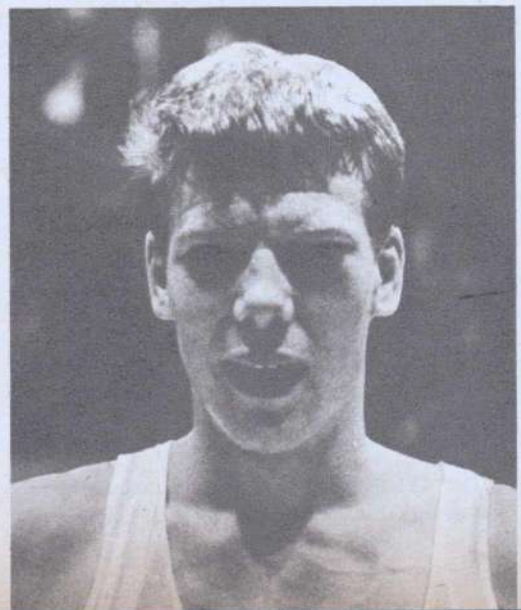
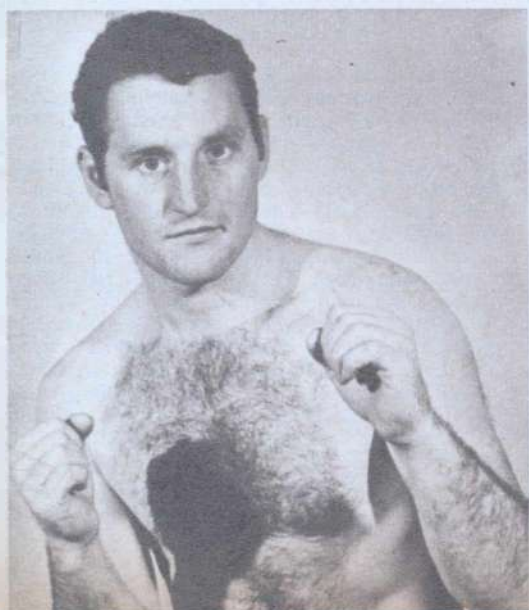
EI VOR DESEMNA ÎNVIINGĂTORII

Vă prezentăm corpul de arbitri delegați de A.I.B.A. să officieze la campionatele europene de la București. O echipă selectă care, sperăm, va culege aplauzele spectatorilor noștri, buni cunoscători și obiectivi judecători ai întrecerilor pugilistice: J. Tuschar (Austria), A. Ganev (Bulgaria), J. Pospech (Cehoslovacia), H. Nielson (Danemarca), J.P. England (Anglia), K. Sampiła (Finlanda), A. Bernier (Franța), J. Wolf (R.D. Germană), O. Kramheller (R.F. a Germaniei), J. Krom (Olanda), G. Schermer (Ungaria), Mc Clurg (Irlanda), G. Aniello (Italia), K. Hansen (Norvegia), J. Brezezanski (Polonia), P. Izzi (Scoția), J. Risoto (Spania), S. Ronge (Suedia), A. Comert (Turcia), V. Enghibarian (U.R.S.S.), R. Gittimis (Țara Galilor), Z. Busici (Iugoslavia), I. Boamfă, P. Epureanu și C. Chiriac (România).

ÎI VOM VEDEA PE RINGUL DE LA BUCUREȘTI

1. DAN POZNIAK (U.R.S.S.)
2. VALERI FROLOV (U.R.S.S.)
3. JOUKO LINDBERG (Finlanda)
4. HENNING OLSEN (Danemarca)
5. BERNARD MALHERBE (Franța)
6. RALF JENSEN (Danemarca)
7. RONNIE THURSTON (Anglia)

complet
renovat...

...Ștrandul Tineretului este iarăși la dispoziția sutelor de sportivi dornici să-și desăvîrșească pregătirea. Timpul de încălzire a apei și de umplere a bazinului a fost redus cu 1/3 datorită unor îmbunătățiri substanțiale aduse locomobilei precum și dării în funcțiune a două noi puturi. Între bazinele mari, ale sportivilor avansați și cele cu apă mai puțin adîncă — ale copiilor — a fost ridicat un gard despărțitor, elegant; a fost renovat micul hotel, s-au înlocuit plăci de marmoră la bazine etc. etc. Să vedem cu ce rezultate vor recompensa sportivii toate aceste eforturi de înnoire și înfrumusețare a acestei splendide baze sportive.

natația '69 la start

Pagini realizate de G. ȘTEFĂNESCU

Foto: Ion MIHĂICĂ

GRUPA CELOR 10... SPERANȚE

Cu înotătorii clubului sportiv Dinamo are loc un experiment. Dar nu cu toți. Cu numai zece dintre ei. Au fost recrutați din rîndurile a trei duzini de copii. Criteriul de selecție? Primul și cel mai important: acceptarea de către cei vizați a unui regim de viață controlat și drămuț pînă la secundă. Inițiatorii experimentului au doar nevoie de timp. Timp care să le permită elevilor lor împletirea activității școlare și a celei sportive, de performanță, într-un tot în care să nu se stînjenească în nici un fel una pe cealaltă. Soluția? Cei zece copii și-au mutat dormitoarele în Ștefan cel Mare, la clubul sportiv Dinamo, iar cu școala, începînd de anul trecut, s-au transferat în corpore la Liceul nr. 24, din imediata apropiere a bazinului acoperit Floreasca.

Acasă, la părinți, cei zece stau doar de sîmbătă după-amiază, după terminarea cursurilor, și pînă luni dimineață, cînd trebuie să răspundă iarăși prezent la cea de a doua locuință a lor, clubul Dinamo.

Ce s-a realizat prin această dublă rocadă (a dormitoarelor și a școlii?). O economie de timp apreciată la cel puțin 4 ore pe zi, durata drumului de la locuința părintească pînă la bazin (iarna — Floreasca, iar vara — Dinamo) și înapoi.

Cu economia de timp obținută în acest mod, copiii și-au putut dubla atît orele rezervate studiului, cît și cele dedicate antrenamentelor la natație. Începînd din luna octombrie a anului trecut, grupa experimentală efectuează în fiecare zi cîte două antrenamente de o intensitate sportivă, de la care, vă dați seama, nu lipsește nici unul dintre elevi. Pentru fiecare dintre ei, programul zilnic de pregătire a devenit la fel de necesar și firesc ca spălătul dinților, prezența la masă sau somnul reconfortant. Cît privește rezultatele la învățătură, pentru subiecții experimentului — acestea sînt excelente.

Dar să vă facem cunoștință cu micuții noștri «eroi»: LIVIU COPLĂCEANU, 15 ani, specialist

în probele de delfin și mixt, este campion și recordman la categoriile copii și juniori mici; ANGELA ANTON, 15 ani, delfinistă; LILIANA BURLACU, 15 ani, proba preferată: bras; ANCA MIHĂESCU, 14 ani, campioană și recordmană la probele de bras; SMARANDA NUTEANU, 15 ani, campioană la delfin. Înainte de a continua prezentările, o mențiune: toți cei citați pînă acum sînt elevii aceleiași clase: a VIII-a E. În ordinea vîrstei îi urmează: TEODOR NUTEANU, 14 ani (fratele Smarandei), înotător la «spate» și liber și ADRIANA PUPĂZAN, 13 ani, specializarea — liber, ambii elevi în clasa VII-a E. Ultimii trei sînt în «anul» al VI-lea de studiu: LILIANA DAN, 13 ani, campioană și recordmană la liber (clasa a VI-a F) TEODOR NICOLAE, 13 ani, campion și recordman la delfin și GABRIEL POPOVICIU, 13 ani, recordman la bras, clasa a VI-a C.

Este foarte interesant să urmărim evoluția acestui mînunchi de înotători. Antrenorul celor

Succes, Slavic!

Debutul inotătorilor noștri în competițiile internaționale ale noului sezon a coincis cu o seamă de rezultate promițătoare obținute la o probă în care, în ultimii ani, nu am prea strălucit. Ne referim la proba de 100 m liber unde reprezentantul clubului Steaus, Marian Slavic, a realizat un nou record național (55,4 — v.r. 55,6 — Herman Schier, Reșița), reușind totodată să-și aducă victoria în trei probe, în meciul de natație România—Cehoslovacia, disputat în luna martie (100 și 200 m liber și 200 m mixt).

Intrucât avem convingerea că Marian Slavic va reuși în acest an să demonstreze adevăratele sale posibilități printr-o suită de victorii și recorduri naționale, considerăm oportunitate o succintă prezentare a acestui talentat sportiv.

Are 23 de ani și este originar din Ploiești. Înotul îl practică de mic copil, însă primele îndrumări calificate le-a primit abia în anul 1962, de la antrenorul Ovidiu Ionescu. O influență pozitivă în perfecționarea tehnicii sale a avut-o și antrenorul Mihai Mitrofan.

În anul 1967, Slavic s-a transferat la clubul Steaus unde activează și astăzi, sub îndrumarea antrenorului Demeca.

Pentru prima oară a fost cronometrat în bazin, în acel an al primelor antrenamente dirijate (1962), când la 100 m liber a obținut 1:10 min. Între 1:10 și 1:04 a oscilat apoi timp de 4 ani. Abia în 1967, la clubul Steaus, Slavic reușește să coboare pe suta de metri liber sub un minut (57,2) și recordul personal și-l îmbunătățește în 1968 — 56,1, pentru ca în acest an, cel mai bun timp al său 55,4 să coincidă cu noul record național.

În acest an, Slavic speră să realizeze pe 100 m liber 55 sec., iar la 200 m liber 2:02 min. Succes Slavic!

Un concurs inedit de sărituri

Cu puțin timp în urmă a avut loc la Karlsruhe, Criteriul European la sărituri, competiție internațională de un inedit deosebit. Pentru prima oară în istoria săriturilor în apă s-a folosit trambulina de un metru înălțime, în vederea aprecierii stăului și virtuozității sportivilor. Această trambulină, utilizată pînă în prezent numai ca aparat metodic de învățare a săriturilor, a fost ridicată astfel la rang de trambulină de concurs.

La Criteriul European de sărituri, care s-a bucurat de un deosebit succes, atât datorită numărului și a valorii participanților, cât și a spectaculozității săriturilor de la această distanță redusă, a fost prezent și un lot de săritori români. Dovedind o pregătire remarcabilă reprezentanții noștri MELANIA DECUSEARĂ (în fotografie) și ION GANE au obținut rezultate dintre cele mai bune. Participând în concurs într-un grup de 12 concurenți valoroși, reprezentanți a 8 țări, Melania a ocupat locul II (prima clasată Milena Duchkova — Cehoslovacia), iar Ion Gane, în compania a 16 concurenți, din 9 țări, s-a clasat pe locul III (1. Georgio Gagnotto — Italia, campion european 1966; 2. Klaus Dibiasi — Italia, campion olimpic — platformă și vicecampion olimpic — trambulină). La băieți rezultate multumitoare au realizat și ceilalți doi reprezentanți români și anume CONSTANTIN NEDELICU (locul VI) și NICOLAE SPARIOSU (locul IX). Datorită comportării tuturor acestora, în clasamentul pe echipe, la sărituri băieți, România s-a clasat pe locul al II-lea, după Italia. Românii au fost urmași de echipele Franței, R.F. a Germaniei, Suediei etc.

În fotografiile:

1. Decarul de inotători, speranțe ale natației românești. În prim plan: Liliانا Dan și Teodor Nuțeanu. Îi urmează Anca Mihăescu, Angela Anton, Smaranda Nuțeanu, Adriana Pupăzan, Teodor Nicolae, Gabriel Popoviciu, Liviu Coplăceanu, Liliانا Burlacu.

2. Antrenamentele celor zece elevi au loc cu regularitate de două ori pe zi.

3. Și acum la școală. Părintele adoptiv al celor zece inotători, profesorul Cristian Vlăduță, bun psiholog, reușește, indiferent de împrejurări, să creeze bună dispoziție în rândurile dragilor săi elevi.

2

3

zece, profesorul CRISTIAN VLĂDUȚĂ, este optimist și optimismul și-l bazează pe de o parte pe reușita aceluiași experiment făcut în Ungaria, R.D. Germană, U.R.S.S., etc. etc; precum și pe baza comparării citorva cifre. Așa, spre exemplu, cele mai bune rezultate de anul trecut ale lui Liviu Coplăceanu erau de 1:08 la 100 m delfin, 2:25 la 200 m delfin și 2:29 la 200 m mixt, pentru ca astăzi, după numai 6 luni de lucru în condițiile arătate, Liviu să aibă trecut în dreptul probelor respective: 1:05; 2:23 și 2:24,9. La fel de promițător și-au îmbunătățit performanțele Anca Mihăescu (100 m bras 1:24 — 1:12; 200 m bras 2:59 — 2:57), Liliانا Dan (100 m liber 1:12 — 1:06,9), Gabriel Popoviciu (100 m bras 1:24 — 1:18; 200 m bras 3:05 — 2:50) etc. etc.

Urăm grupei celor zece inotători și inimosului lor antrenor Cristian Vlăduță performanțe din ce în ce mai bune, care să încununeze efortul lor lăudabil pe care-l fac pentru propășirea pe culmi mereu mai înalte a natației românești.

tinerete zbucliumata

Promovarea Universității Craiova în prima divizie națională a adus, fără îndoială, un interesant element de culoare în viața campionatului. Fugosul temperament oltenesc, reacția fierbinte a tribunelor, setea de victorie dusă până la limită au făcut din Craiova un veritabil Napoli al fotbalului nostru.

Este adevărat, echipa olteană a pornit din drum fără nume sonore. (E suficient să amintim că un jucător «refuzat», Oblemenco, a devenit curînd singura vedetă a echipei, avînd rol de Guliwer în țara piticilor).

Cu toate acestea, rezultatele au fost mai mult decît promițătoare. Foarte curînd, pe gazonul Craiovei, din cramioanele oaspeților, la terminarea meciului, au început să curgă lacrimi. Universitatea Craiova devenea tot mai mult o echipă de prim plan în fotbalul nostru.

Aceasta a fost perioada de tinerete a echipei olteneste. Perioada în care totul părea simplu, totul pornea din elan. Dar, peste puțină vreme, Universitatea Craioveană a început să cocheteze cu propriul său succes. Fenomen firesc, de altfel, oricît l-am menționa, cu litere tăioase, printre cauzele mării și declinului.

Toamna trecută Universitatea Craiova a avut un start spectaculos. La terminarea turului, oltenii se aflau într-o poziție care le permitea cele mai îndrăznețe vișuri. Partea cea mai interesantă este că acest sezon de bună calitate s-a realizat fără aportul deosebit al lui Oblemenco, meru «un subiect de discuție».

În primăvara returului, Universitatea Craiova a încetinit puțin pasul. Și nu mai puțin interesant este faptul că, de astă dată, a obosit restul echipei, în timp ce Oblemenco s-a decis, în contratimp, să forteze.

Care este realitatea?

Antrenorul Ștefan Coidum este partizanul eforturilor mărite, al sarcinilor duble, al jocului pe tot terenul. El nu admite sub nici o formă «scutiri de efort», indiferent de nume sau de... randament. Dar, instaurarea unui astfel de regim de muncă în cadrul unei echipe universitare întîmplînd de multe ori dificultăți.

Ștefan Coidum nu este însă omul care să demobilizeze. Avem convingerea că el va reuși să realizeze în cele din urmă... unanimitatea echipei, să o determine să adere la un principiu fără de care fotbalul modern este de neconceput. În cazul unei asemenea victorii a antrenorului, Universitatea Craiova va putea redeveni o echipă de prim plan. Și meritul ei va fi cu atât mai mare, cu cît ea continuă să fie o echipă lipsită de nume.

În ultimul timp, Universitatea Craiova a renunțat, se pare, la «avantajul» de a obține jucători prin intermediul dorinței de învățătură a fotbalistilor talentați de pe tot cuprînsul țării. Ea mizează tot mai mult pe resursele locale, dintr-un nou sentiment de mîndrie: mîndria de a avea o echipă oltenească. De la un timp încoace, lotul echipei craiovene se îmbogățește cu nume noi, la fel de lipsite de rezonanță, ca de pildă Bălan și Tacoi, dar care se anunță a fi mai mult decît subiecte bune de înregistrat într-un plan de muncă.

Succes... Napoli!

Ioan CHIRILĂ

LEGENDA COPERTEI a IV-a

NICULESCU	21 martie 1949	1,76 m	67 kg
POPA	15 septembrie 1947	1,82 m	74 kg
GABORAS	10 octombrie 1945	1,79 m	66 kg
BÎTLAN	11 decembrie 1941	1,73 m	70 kg
STRÎMBEANU	7 februarie 1946	1,72 m	65 kg
VELEA	14 septembrie 1947	1,76 m	70 kg
MARTINOVICI	19 aprilie 1940	1,72 m	66 kg
IVAN	28 august 1942	1,74 m	74 kg
NITĂ	21 februarie 1948	1,64 m	62 kg
OBLEMENCO	13 mai 1945	1,82 m	79 kg
CIRCIUMĂRESCU	5 decembrie 1943	1,67 m	67 kg

ȘTEFAN COIDUM
antrenor principal

După Ștefan Cîrjan și Titus Ozon, încă încă un reprezentant al Oborului cu titlul de antrenor al unei echipe din prima divizie.

Ștefan Coidum s-a născut în București, la 28 decembrie 1930. A început să joace fotbal la Unirea Tricolor, ca junior, la vîrsta de 16 ani. A purtat tricoul echipei oborene pînă la anul 1948, cînd a trecut la Jiul. Urmează o etapă de doi ani la Dinamo Bacău. Revine la Jiul, în anul 1953, unde rămîne 4 ani, după care trece la Farul. Nu renunță la fotbal chiar după ce «retrogradează» în divizia B, la Prahova 1 Mai, în anul 1959. Peste un an este nevoit să abandoneze activitatea fotbalistică, în urma unui accident.

Devotat fotbalului, Ștefan Coidum devine antrenor la Ceblău după o practică anonimă de 3 ani. Peste alți doi ani îl înțîlnim la C.S.M. Reșița, unde înregistrează un frumos sprijin pe drumul perfecționării profesionale. În anul 1968, Ștefan Coidum organizează tehnic — acesta este termenul — echipa Jiul, pe care o lansează pe pista unor rezultate remarcabile. În sfîrșit, în anul 1968, Ștefan Coidum trece la Universitatea Craiova, unde activează și în momentul de față.

Coidum este un antrenor pe care vîrsta îl ajută să se depărteze de categoria celor care vîd în antrenor doar o prelungire empirică a activității de jucător. Spirit cercetător, meru în căutarea unor soluții noi, Ștefan Coidum este dublat de o mare capacitate de muncă și de o înrîndire care reușește efectiv să organizeze o echipă.

Ștefan Coidum nu și-a spus nici pe departe ultimul cuvînt în munca de antrenor.

VASILE FRÎNCULESCU
antrenor secund

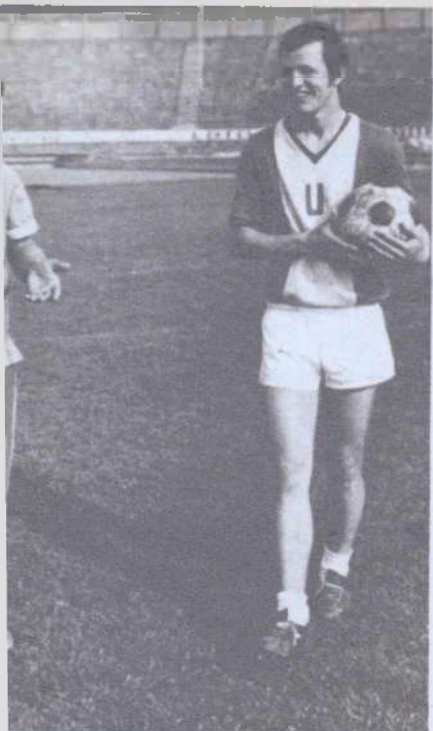
Dr. Frînculescu n-a fost niciodată nume... pe gazon. Născut la 2 aprilie 1933, la Cîmpina, el a început să joace ca junior, la Venus-Cîmpina, la 18 între anii 1949 și 1951, vîrtoarul dr. Frînculescu joacă sub culorile Poloniei în același oraș. Nu reușește, însă, să continue activitatea de fotbalist, în urma unui accident organic care îl împiedică să mai joace.

În fața acestei situații, tânărul Frînculescu își continuă studiile, meru obdat de vechea sa dragoste, fotbalul, devine specialist în medicina sportului iar în anul 1964 dobîndește și calificarea de antrenor.

Își începe activitatea de antrenor Reșița, în cadrul echipei de juniori. A se constituie vîrtoarul cuplu ștefan Coidum-Frînculescu. În anul 1966—1967, dr. Frînculescu antrenează Chimia 5 ceava, iar în sezonul 1967—68 devine secundul lui Ștefan Coidum, la Petrolul 3 ani. Odată cu Coidum, Frînculescu preia Universitatea Craiova, în anul 1968.

Dr. Frînculescu este un compleme necesar al antrenorului Coidum. Ade la idelilor de disciplină și efort mărit pe care le cultivă Coidum, Frînculescu izbuște să pună de fiecare dată și pregătirea științifică, pentru orientarea cît mai adecvată a procesului antrenament. Acesta este motivul pentru care tandemul Coidum-Frînculescu reprezintă un moment interesant în viața campionatului nostru.

Din cauza abundenței de
1950 («De la Rudy Wetzer la

...et, antrenorul echipei de linteret și una din Taccoi.

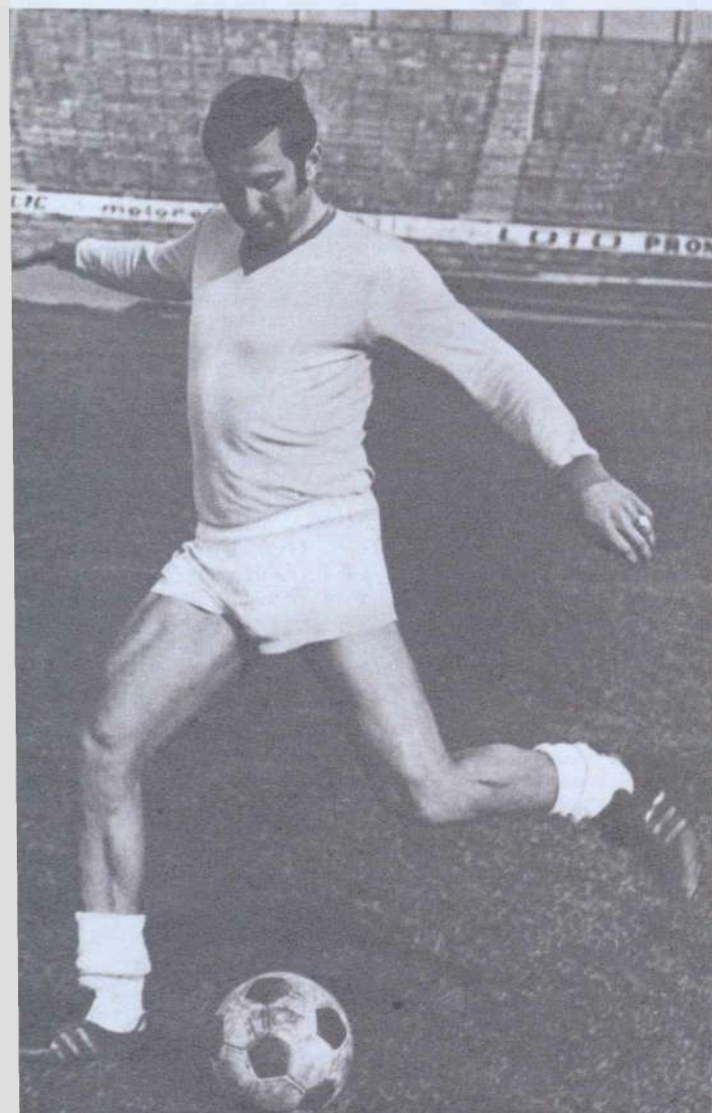
PALMAREȘUL ÎN CAMPIONAT...

1960/61	Locul 2 în seria a II-a, divizia B					
1961/62	Locul 4 în seria a II-a a diviziei B					
1962/63	Locul 5 în seria a II-a a diviziei B					
1963/64	Locul 1 în seria I a diviziei B					
	Promovează în divizia A					
1964/65	Locul 11 (14 echipe)	26	9	4	13	31:40 22
1965/66	Locul 8 (14 echipe)	26	9	7	10	23:38 25
1966/67	Locul 3 (14 echipe)	26	13	4	9	38:32 30
1967/68	Locul 11 (14 echipe)	26	11	1	14	28:31 23

...SI ÎN CUPA ROMÂNIEI

1960/61	Absentă în optimi
1961/62	Absentă în optimi
1962/63	Eliminată în optimi: 0-2 cu Minerul Baia Mare
1963/64	Absentă în optimi
1964/65	Absentă în optimi
1965/66	Absentă în optimi
1966/67	Eliminată în optimi: 0-2 cu C.S.M.S. Iași
1967/68	Eliminată în optimi: 0-3 cu Rapid
1968/69	Absentă în optimi

capta: OPREA, BĂLAN, POPA, OBLEMENCO, STĂNESCU, NICULESCU, TACOI, VELEA, IVAN, MARTINOVICI, BÎTLAN, CIUMĂRESCU, NIȚĂ, GABORAS.

1) Oblemenco, omul de gol al Craiovei;
2) Stănescu, un semigreu care se ucizează și
3) Bălan, un tânăr produs al fotbalului craiovean.

nu iese
fum
fără foc

22 DE FETE SI UN BALON...

...De fapt nu este vorba de un simplu și eventual colorat balon, ci de cel cu 16 petice, regele baloanelor rotunde, tot așa cum nu este vorba numai de 22 de fete, ci de o divizie, nu vă speriați, o divizie de... fotbal în toată regula, cu 11 echipe care, duminică de duminică, între 1 mai și 1 octombrie (durata campionatului) luptă pentru titlul de campioană.

S-a vorbit și s-a scris adeseori despre fotbalul feminin la modul caz-singular, cite o echipă de tinere fanteziste, cite o amazoană cu bocanci de fotbal în picioare șutind spectaculos din volé la lumina blitzurilor... În cele ce urmează ne vom ocupa de ceea ce în Italia se numește fenomenul fotba-

Patricia ROCCHI, alias Rivera, din fotbalul feminin italian.

listic feminin». Că este, într-adevăr, un fenomen, veți putea aprecia și dumneavoastră judecând și numai următoarele 6 detalii, culese absolut la întâmplare.

1. La derbyul feminin Real Torino—Sanyo Milano au asistat 18 000 de spectatori!

2. Iarna trecută s-a constituit la Viareggio federația feminină italiană de fotbal în fruntea căreia a fost ales ca președinte dl. N. Mazzoni.

3. Fotbalistele italiene joacă PE GRATIS, fiind interzisă acordarea oricăror prime bănești.

4. Tinerele fotbaliste nu-s mai puțin «temperamentale» decât jucătorii-bărbați. O dovadă: în timpul unui meci disputat la Pescara, o fotbalistă l-a luat la bătaie pe arbitru. Și arbitrul era un bărbat...

5. Trucurile își fac totuși loc și în campionatul feminin. La meciul Nichelino—Real Juventus, de pildă, portarul juventistelor a apărut în prima repriză suspect de... bărbătește, reținând totul. Intrigat, jucătoarele primei echipe au solicitat în pauza meciului un control fizic. Spre revolta lor, «portării» era de fapt un băiat cu blonde și frumoase bucle «beatles» de vreo 13 ani.

În repriza a doua, după identificarea falsului, Nichelino a reușit să marcheze două goluri, câștigând partida.

6. Italienii, recunoscuți pentru cultul pe care-l au față de marile vedete ale fotbalului, și-au desemnat și stelele... absolute ale campionatului feminin. Este vorba de Vanna Amali — portar la Real Torino, considerată «la mamma calciatrice più tenace d'Italia» (mama fotbalistă cea mai tenace din Italia) și de Patricia Rocchi, atacantă la Sanyo, supranumită și «Giani Rivera din fotbalul italian feminin», o tehniciană, pare-se, cu un dribling și un control al balonului irezistibile.

Marius POPESCU

LAUSANNE

DE LA TRIMISUL NOSTRU
Ioan CHIRILĂ

orașul visurilor noastre

GOLI România — Elveția 1—0. Tufan a centrat magistral, Lucescu ratează reluarea și mingea va intra în poartă din genunchiul lui Michaud.

Am fost la Lausanne. Am avut sectorul D. Locul 365. Nu cred să uit vreodată această cifră, care ar putea să se lege sau să fixeze un moment din viața mea de cronicar. După cum n-am să uit nici marea inscripție de la tribuna a două a stadionului La Pontaise: «Le meilleur l'emporte toujours» (cel mai bun învinge întotdeauna), căreia i-am extras doar semnificația primară, cu toate că această maximă a echității nu viza apropiata bătălie sportivă, ci brânza... Gerbe.

Am fost, deci, la Lausanne, într-o seară de mai 1969. Am așteptat mult această seară. Am așteptat-o, în fond, toți cei care nu am fost niciodată dispuși să facem din fotbalul românesc — am mai spus-o, nu de mult — doar un poligon pentru exersarea și... alinarea propriilor noastre refuzări și complexe.

Am învins la Lausanne! Cine ar fi crezut-o? Mai ales după acel 2—0 al lui Ballabio cu Portugalia, la Lisabona...

Ce siguri erau elvețienii de victorie! Îmi aduc aminte că în seara de ajun a meciului, pe frumoasa terasă a Hostellerie-ii St. Georges, unul dintre conducătorii fotbalului elvețian (îngăduiți-mi să-i păstrez numele secret) ne-a promis că fotbaliștii săi nu vor forța în nici un caz — din motive de amicitie — pentru repetarea scorului de la Zürich.

Și cu toate acestea, după numai 36 de ore, un ziar elvețian scria în titlu despre întâlnirea Elveția-România ca despre «un meci al transmiterii puterilor».

ROLUL PORTUGALIEI

Am scris în reportajul după Atena: «Dacă România va pierde calificarea pentru Mexic, aceasta se va datora supraestimării Portugaliei».

Astăzi, după frumoasa victorie de la Lausanne, mi-aș permite un amendament, spunind:

«Dacă România se va califica pentru Mexic, ea va trebui să fie recunoscătoare... Portugaliei pentru acel 0—3 de la Lisabona».

Ce a însemnat, la urma urmei, Lisabona în viața echipei noastre naționale de astăzi? Lisabona a forțat luarea unor hotărâri. Lisabona a determinat renunțarea — desigur, nu definitivă — la «artiștii» din turnul de fildes (Pircălab, Dobrin). Lisabona a îngropat rămășițele pămîntesti ale criteriului forme (D. Nicolae, Petescu etc). Lisabona a adus de prin creșe copiii uitați de părinți (Anca, Domide). În sfârșit, Lisabona i-a impus, aproape ca o stihie, pe Dumitrache și Boc. Într-un cuvânt, Lisabona a măturat o bună parte din molozul care stăruia pe șanțierul echipei noastre naționale, împinzând drumul spre Wembley.

DE CE AM ÎNVINS LA LAUSANNE?

La Lisabona n-am cutezat să sperăm într-o victorie.

La Atena am scos puțin capul, rezervându-ne, totuși, doar dreptul de

a lupta pentru evitarea înfrîngerii.

La Lausanne, în sfârșit, poate pentru prima oară în istoria ei, echipa României s-a considerat promovată în rîndul echipelor de talie europeană, și această «logică a tupeului» a rodit, făcîndu-i pe jucătorii noștri să privească oarecum de sus titlul de a doua zi din ziarul italian «Gazzetta dello Sport», care scria despre «clarmorosa sorpresa dei romeni».

Acesta este, pe scurt, itinerariul psihologic al «nașionalei» noastre care, pe parcursul a numai câteva luni, a scrăbătut un drum imens din acest punct de vedere. Și e bine să

amintim că această veritabilă premieră alpină a «nașionalei» a fost înlesnită prin angajarea deliberată a unor obstacole dure, ca de pildă cele două meciuri cu Anglia sau cel cu Standard Liège, «împotriva oricărui principiu de metodologie sportivă». Într-un cuvînt, călirea psihologică a echipei noastre, care amenința să devină un basm cu cocoșul roșu, s-a realizat printr-un autentic plonjon Acapulco, forțînd legi și principii. Pentru că, așa cum e și firesc, fotbalul își devorează principiile așa cum Cronos își devora fiilii.

ÎNTRU ENTUZIASM ȘI SCEPTICISM

S-a vorbit mult despre coeficientul valoric care ar trebui acordat jocului echipei noastre naționale la Lausanne. Am auzit păreri diferite. Unele dintre ele au depins de... poziția fotoliului în fața televizorului. Cele mai multe continuă să se afile sub puterea entuziasmului. Altele, mai puține, coboară treptele spre scepticism, invocînd precaritatea autogolului și defensiva grea din ultima parte.

Dacă-mi permiteți, aș spune că fotbaliștii noștri au făcut o primă repriză excelentă, incomparabil mai bună — din punct de vedere tehnic și tactic decît foarte aplaudatele momente din meciul lipsit de miză cu echipa R.F. a Germaniei. În partea a doua, formația noastră a aplicat «reteta Milan» din meciul de la Manchester — pe care l-am văzut la televizor — cu singura diferență că înaintașii noștri au contraatacat mai mult decît Sormani, Prati sau Rivera, deși se aflau în fața aceluiasi obiectiv: păstrarea avantajului de un gol.

UN PODIUM CU 11 LOCURI

Cei 11 învingători de la Lausanne pot fi plasați pe trei trepte pe podium. Pe cea de sus s-ar afla, crișghiel de fier, Răducanu — Boc — Dan și Lucescu, despre care Ballabio spunea că este un «Simoes la patrat». Pe a doua treaptă se situează Deleanu și Tufan, acesta din urmă depășind în cele 90 de minute capitale pentru echipa noastră tot ceea ce a făcut vreodată bun la Constanța. În sfârșit, pe treapta a treia s-ar situa Sătmăreanu (cu timidități la start),

Künzli în cleștele apărării noastre. În stînga — Deleanu și Michaud. În dreapta, Dan (care îl maschează pe Dembrowschi) privește usuperior» faza.

Dinu (care merită, totuși, un bravo pentru depășirea declinului său fizic), Radu Nunweiler (pe care ne-am obișnuit să-l judecăm doar prin prisma Wembley-ului), Dembrowschi (susceptibil — s-a văzut încă odată — de mari progrese) și Dumitrache (într-o oarecare criză de inspirație, sub povara unui sezon foarte greu).

CAZUL LUCESCU

Două cuvinte despre Mircea Lucescu, tânărul căpitan de pe Wembley. Pe lângă «epitetul Ballabio», Lucescu a obținut aplauzele unui stadion întreg, poate pentru felul în care el, o extremă stînga adaptată, a izbutit să reabiliteze noțiunea de extremă clasică, adăugându-i toți pigmentii deceniului nostru fotbalistic.

Mircea Lucescu este un strălucit exemplu de regenerare. Strivit un timp de greutatea unui nume celebru (Pircălab), fugărit prin toate posturile înaintării pentru găsirea «unui loc de sub soare», Mircea Lucescu a izbutit să facă din această peregrinare fortuită cea mai puternică armă a sa, o armă care reprezintă, la urma urmei, forța polivalentă a atacantului modern, omniprezent și tenace.

Încă odată, un sincer bravo din partea cronicarului, care întrevede, astăzi, în Mircea Lucescu, un aspirant la idealul celor «50 de tricouri internaționale».

CE SPUN ELVEȚIENII

Cronicarii elvețieni au gândit și au intuit (chiar) jocul echipei noastre cu o adevărată virtuozitate profesională. N-au lipsit, bineînțeles, elogiile. S-a subliniat faptul că astăzi doar Kuhn ar putea fi plasat într-o zonă tehnică superioară românilor. S-a vorbit despre calitatea atletică a jucătorilor noștri. Despre clasa excepțională a stoperilor. Quentin îmi spunea după meci că «e foarte greu să învingi o echipă a cărei poartă este literalmente acoperită de portar».

Un fragment semnificativ îmi pare a fi cel scris de Raymond Pitet în «Tribune de Genève»:

«Tehnica românilor nu seamănă cu cea a ungarilor sau a iugoslavilor... Când îi vezi jucînd, ai impresia unor meridionali, un fel de rasă «distilată» printr-o muncă profundă, o școală de fotbal care exprimă calități specifice și nu imită mare lucru».

ANGELO NICULESCU ȘI EMERICH VOGL

Numele celor doi tehnicieni trebuie citate la loc de frunte. Nu voi face aici bilanțul selecțiilor fericite, al *trouvailles*-urilor tactice, al muncii de pregătire. Toate acestea pot intra oricînd — acesta este fotbalul — la capitolul lui *vanitas, vanitatis*. Mă voi referi, însă, în primul rînd la SERIOZITATEA celor doi conducători tehnici. Jucătorii noștri, acești «meridionali», această rasă «distilată», s-au întîlnit la momentul oportun cu SERIOZITATEA, care a lipsit mult nenumăratelor nuclee trecute ale echipei noastre naționale. Felicitări, deci, lui Angelo Niculescu și lui Emerich Vogl! Ei au izbutit să instaureze acest climat de SERIOZITATE și, dacă vreți, au reușit să formeze o țînută. Astăzi, echipa noastră națională are o apariție mult mai distinsă, indiferent dacă aceasta se întîmplă în holul hotelului «de la Paix» din Lausanne sau pe culoarele aeroportului Orly.

LAUSANNE, ORAȘUL VISURILOR NOASTRE

Lausanne, orașul dintre zăpezi și magnolii, a împlinit fără îndoială un vis. Dar pentru ca visul să nu-și suspende zborul, e bine să ne gândim la cele 180 de minute pe care le vom juca în toamna aceasta, acasă.

Un singur lucru trebuie să reținem. În marea competiție internațională e mult mai greu să ataci decît să te aperi. La Manchester am văzut țînut la respect un cvintet de valoare mondială: Morgan — Kidd — Bobby Charlton — Denis Law — Best.

Toamna 1969, care ar putea să fie o toamnă de aur, trebuie să ne gîsească complet refăcuți. (Îndrăznesc să spun că meciul de la Lausanne a fost ultima zvicnire a unui «11» suprasolicitat).

Totul poate depinde de arta cu care vom ști să ne odihnim în această vară, țînînd seama mai ales de faptul că, pînă în ultima vreme, vara fotbalistilor noștri a fost ceva ca și inexistent, un fel de traversare de peron, între două trenuri.

Nu ne îndoim de asemenea că selecția va fi mai activă, evitînd situații «cip Tufan», care a apărut în echipa națională cu cel puțin doi ani întîrziere. Nu ne îndoim că Dumitru își va incheia, odată cu Jocurile balcanice 1969, perioada de noviciat. Nu ne îndoim că antrenorii vor izbuti să lupte pentru o extremă de profesie, țînînd seama că frontul unei apărări întărite — așa cum vor fi cele ale Portugaliei și Greciei — nu poate ceda doar printr-o învăluire multilaterală. Nu ne îndoim, în sfîrșit, că antrenorii vor căuta mereu prilejul de a aminti jucătorilor noștri că tumultuoasa primăvară 1969 nu a adus NICI O VICTORIE GAZDELOR în la fel de tumultuoasa noastră grupă.

Fie ca sezonul de toamnă să aducă fotbalului nostru cea mai frumoasă victorie din istoria sa: calificarea în turneul final mexican, prin eliminarea a două echipe «londoneze», care reprezintă, formal cel puțin, obstacolul cel mai greu de pe întreaga scenă a preliminariilor mondiale.

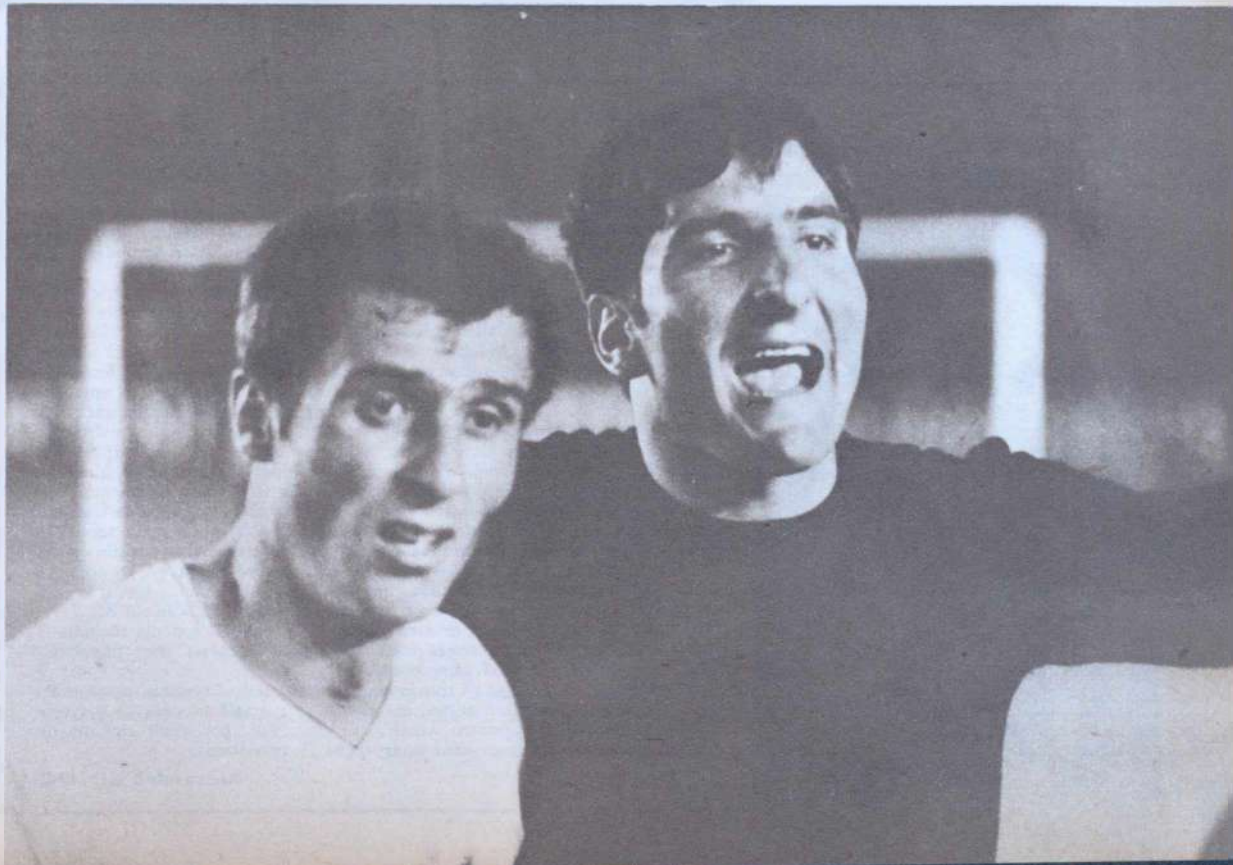

Lucescu, despre care Ballabio a spus că e un «Simoes la pătrat».

Răducanu, «îngerul păzitor» al porții noastre, deviază în extremis șutul lui Vuilleumier.

Dan și Răducanu — sau două reacții diferite în secunda 5401 a victoriei în «mecul vieții» lor. În timp ce «Tamango» trăiește «clipa care trece», Dan se și gîndește la cele «180 de minute de foc» ale acestei toamne.

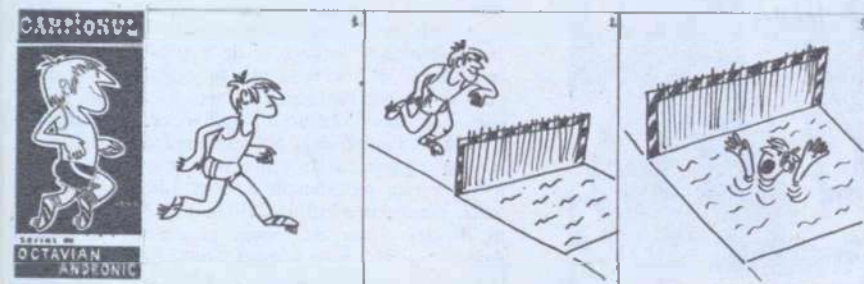
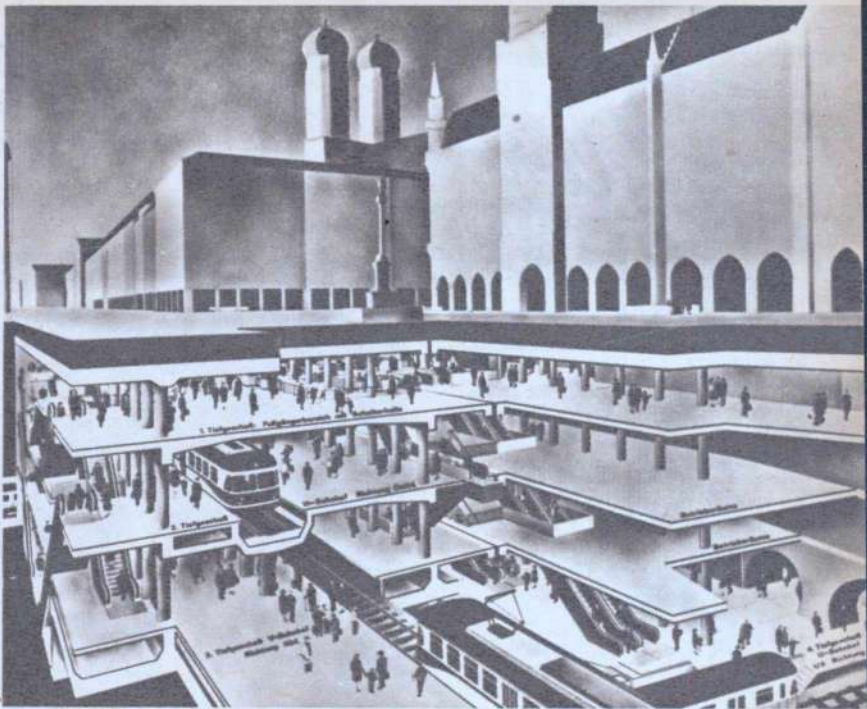

O FAMILIE DE SPORTIVI

Recent s-au căsătorit doi sportivi cunoscuți ai Ungariei. Este vorba de Annamaria Kovacs, câștigătoarea medaliai olimpice de bronz la întrecerile de pentathlon de la Ciudad de Mexico, și Gyula Toth, component al echipei de polo Honved Budapesta. Cînd fotoreporterul agenției M.T.I. i-a vizitat la domiciliu, tînăra pereche s-a mîndrit cu trofeele sportive. «Acestea au fost cucerite pînă la înlemnirea căminului, dar de aici încolo sperăm ca vitrina cu trofee să devină și mai bogată» — au declarat cei doi sportivi.

ORAȘUL „JOCURILOR” SE PREGĂTEȘTE...

Münchenul, gazda Jocurilor Olimpice din 1972, se pregătește pentru marele eveniment. O modernă rețea de metro cu patru subsoluri va ușura simțitor transportul sportivilor și al spectatorilor la stadioanele și sălile în care vor avea loc întrecerile sportive. În fotografia alăturată vă prezentăm macheta stației de metro din Marienplatz, locul de unde se va da startul în cursa de marș din cadrul Jocurilor Olimpice.

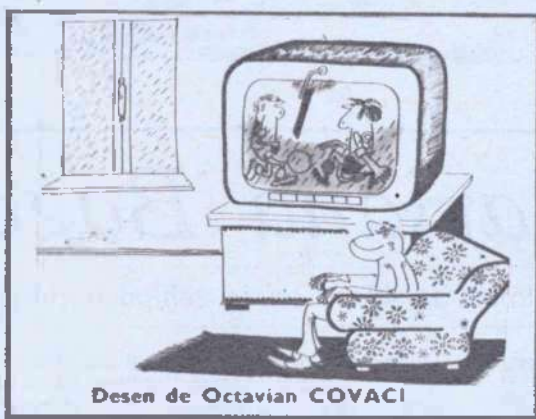

AH, LEGILE DE CIRCULAȚIE

Eram obișnuiți să vedem instantanee de acest gen avînd ca eroi — oameni în toată firea, care strunesc de la volan sute de cai putere. Iată, însă, că deosebiri de păreri în privința interpretării legilor de circulație îi... irită și pe cei mici. Colegii de la revista «Stadion» din Praga au surprins această dispută amuzantă acum. Dar peste cîtiva ani?!

Desen de Octavian ANDRONIC

Desen de Octavian COVACI

Școala poloneză de box este cunoscută în lumea pugilistică mondială. Vi-l prezentăm în fotografia de mai jos pe fondatorul ei, omul de numele căruia sînt legate toate succesele boxerilor polonezi din ultimii... 40 de ani. Da, nu vă mirați, ați citit bine: 40 de ani. Cunoscutul FELIX STAMM, pe care îl vedeți în colțul unui ring de antrenament, pregătește «naționala» poloneză de box de patru decenii. Performanță nu glumă...

8 GREȘELI

Copilind desenele din stînga, caricaturistul Octavian COVACI a făcut opt greșeli. Vă dorim succes în descoperirea lor.

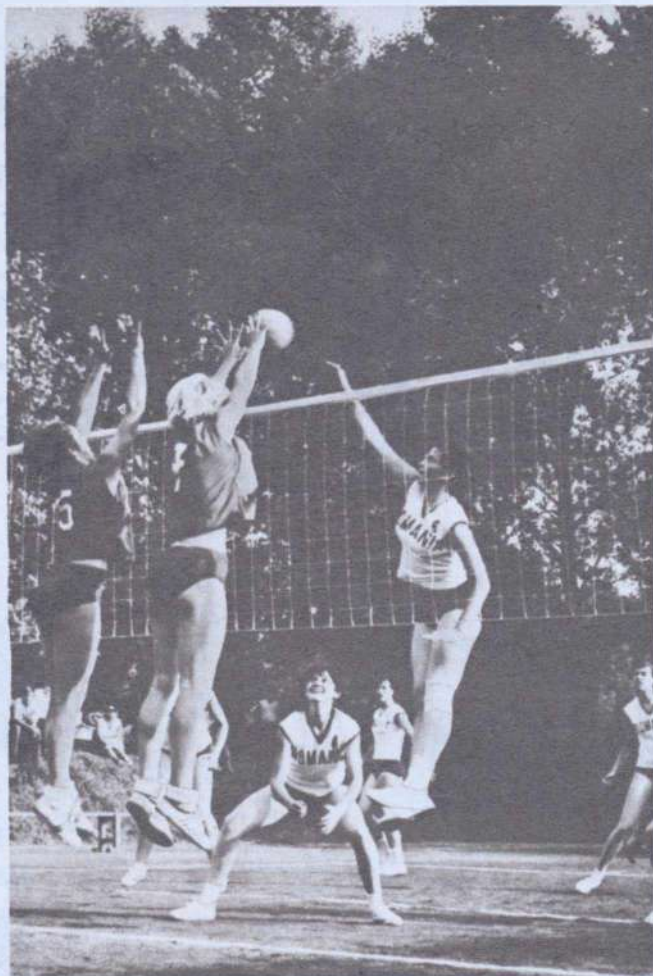

Rodica

Popa

mîndria
sibienilor

Interlocutor Imi este profesorul Gheorghe Bodescu, antrenorul Rodicăi Popa. Se pricepe să citească gîndurile dintr-o aruncătură de ochi. Mi-a ghicit titlul reportajului și mi-a spus: «Rodica e tînără. La 6 iunie va implini 19 ani. Își va lua bacalaureatul, va da examen la facultate și, la toamnă, probabil, nu bucureștenii se vor umfla în pene, ci timișorenii. Rodica, pose-soare a unor calități fizice excepționale, nici nu vrea să audă de I.E.F.S. E hotărîtă, cel puțin pînă acum, să-și ia diploma de profesoară de limba engleză la Timișoara. Se va spune atunci că Rodica e mîndria voleiului timișorean. Dar, după părerea mea, la anul, dacă — a) va avea o viață ordonată (mese la ore fixe, culcarea la ore fixe, fără tovarășia aparatului de radio pe pernă; e într-atît de îndrăgostită de muzică, încît dacă aude în sală o melodie, uită și de antrenament și de meci); b) plecînd din Sibiu, va avea un antrenor valoros, pedagog și psiholog, care să-i îndrume pașii spre realizarea marilor performanțe; c) va înțelege că atîta timp cît e jucătoare are numai de învățat, și asta pînă își va încheia cariera de sportivă, va fi tot timpul cu «ochii deschiși», cu «capul sus», cu «urechea spre antrenor» (fără să-i întoarcă vorba, cum are uneori obiceiul); d) va pune înainte de toate interesele sale proprii, legate de pregătirea ei profesională viitoare și de ridicarea măiestriei sportive; e) va înceta să mai fie neglijentă (își uită pînă și echipamentul acasă); deci, dacă toate acestea vor fi realizate, la anul Rodica va fi mîndria voleiului românesc. Nu exagerez deloc. Rodica are un gabarit ideal: 1,785 m, 74 kg, cu brațele în sus atinge înălțimea de 2,33 m, adică cu 9 centimetri deasupra fileului. Calități fizice — cu carul, în special viteza de reacție și cea de execuție. Acestor calități li se adaugă pronunțata receptivitate, capacitatea de a progresa într-un ritm surprinzător.»

Interlocutorul Imi ghicește din nou gîndurile: «Am remarcat-o cînd era în clasa a III-a. După ce am obținut promisiunea ei de a reveni la volei, am acceptat să părăsească pentru cîțiva ani

Mariana Baga

la 20 de ani - de 40 de ori în echipa națională

Mărturisesc că de cînd au plecat din arene foștii ași de la Rapid și Dinamo București nu sînt un spectator pasionat al voleiului. Într-o zi însă, un prieten «105 la sută rapidist» m-a convins să vizionăm împreună un meci pe care îl susținea echipa feminină a Rapidului. M-am dus. Într-adevăr jocul era frumos, dinamic, iar fazele de la fileu pline de neprevăzut. Conducerea — trecea cînd la Rapid cînd la adversare. Iar «gălăgia» fetelor ambelor echipe era plină de farmec. Am văzut evoluînd cîteva bune jucătoare. Dar la prima vedere m-a impresionat atît prin statură, cît mai ales prin jocul ei variat, foarte util echipei, o fată brunetă, înaltă, cu un smeci necrutător.

Îl întreb de cîteva ori pe «rapidistul» meu, care trăia fiecare clipă a meciului de parcă el juca: «cine e această brunetă care le face zile negre adversarelor ei, iar ție îți provoacă adevărate explozii de bucurie?»

- Cum, nu o știi?
- Nu, spre rușinea mea.
- Nu se poate. O știe toată țara...
- Chiar așa?

— Daa! E MARIANA BAGA, fata care joacă volei la Rapid de 5 ani, are numai 20 de ani și a jucat în echipa națională de volei de peste 40 de ori!

— Într-adevăr o performanță. Crezi că o să stea de vorbă cu noi, muritorii de rînd, pentru un reportaj?

— Ei, nu o cunoști. Este o fată minunată, un exemplu de corectitudine și de voie bună, în același timp. O să-ți placă...

Așa am cunoscut-o pe Mariana Baga componentă a echipei de volei a Rapidului și a echipei

naționale. Iar cînd i-am comunicat intenția de a scrie despre dînsa și succesele ei în sport, mi-a plasat o «bombă» asemănătoare cu cele ce le trimite pe lîngă blocajul din fața ei în timpul jocului: «Dar ce s-a întimplat? Se interesează presa și de voleibaliste?»

— Știu că joci volei de 5 ani. Unde ai început?

— La Rapid, la junioare, în 1964. Tovarășul Sorbală mi-a fost primul îndrumător și antrenor. În 1966 am trecut însă la «senioare», deși eram încă junioară. Debutul meu în prima echipă a Rapidului a avut loc la Brașov, în întîlnirea cu Politehnica și a însemnat totodată și prima victorie cu 3—0.

— Mai departe?

— Am cîștigat cu echipa mea campionatul național în 1966. (De două ori în 1966 și 1967 am terminat pe locul II). În formația Rapidului am susținut deocamdată peste 200 de meciuri oficiale și amicale.

— Cea mai grea partidă în această, pînă acum scurtă, carieră?

— La Iași, în 1967. Adversarele noastre conduceau cu 2—1 la seturi și 14—6 în al IV-lea set. Dar ceva Imi spunea că nu vom pierde. Și într-adevăr am cîștigat, în cele din urmă, cu 3—2.

— Mariana a jucat în acest meci fenomenal, intervine vecinul meu (care preia aici rolul corului din tragediile antice menit să sublinieze esențialul). Ea a întors rezultatul în favoarea noastră. A jucat fără greșeală. A tras ca din tun imparabil, puternic, prin, pe lîngă și peste blocaj, sperînd adversarele și asistența.

— Dar să nu uităm că o aveam lîngă mine, ca ridicătoare pe Eugenia Rebac, completează Mariana.

— Ai jucat de peste 40 de ori în tricoul cu stema țării pe piept?

— Da. Cele mai multe întîlniri le-am susținut cu echipa Iugoslaviei 7, apoi cu Cehoslovacia 5, Ungaria 4, U.R.S.S., R.F. a Germaniei, R.D.G., Belgia, Polonia, Franța, Bulgaria și

Mariana Popescu

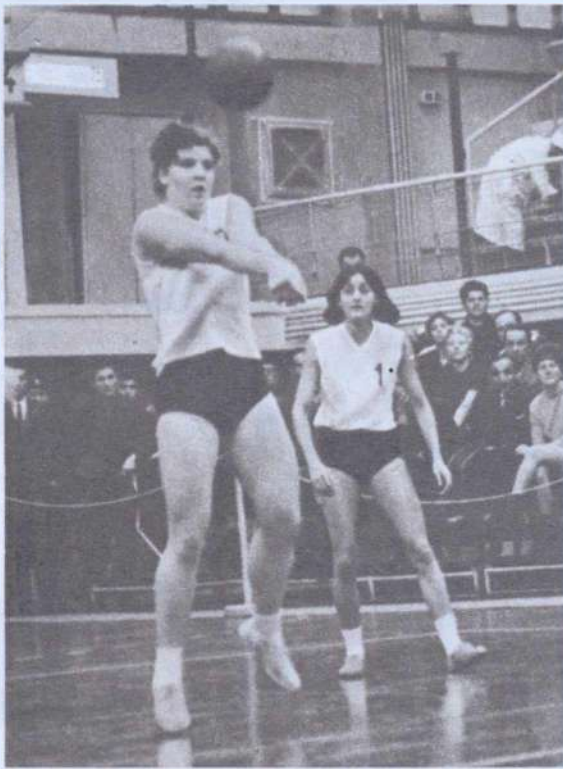
asaltul piramidei

În 1967, la Campionatele Europene din Turcia, în echipa noastră națională debuta cu succes o tânără de 18 ani, aproape necunoscută pînă atunci — MARIANA POPESCU.

De scurtă vreme coechipieră a voleibalistelor de la Dinamo, Mariana fusese descoperită și formată de către prof. Rodica Șiclovan, la «Viitorul» — echipa care a dat nu o dată talente autentice voleiului nostru feminin.

Ascensiunea extrem de rapidă la o echipă de multicampioane, precum și menținerea kocului în națională, în urma unor repetate evoluții foarte bune, au, în cazul Mariane Popescu, o explicație bine întemeiată.

Iată această explicație, exprimată în cadrul unei sumare fișe de către antrenorul federal Victor Surugiu:

— Calități fizice optime pentru specificul jocului de volei, mult spirit de concurs.

— Deosebită seriozitate în pregătirea la antrenamente.

— O mare capacitate de recuperare fizică.

— O calitate esențială: îi place jocul de volei.

— În concluzie — un element de perspectivă.

Bineînțeles, la cei 20 de ani ai săi, Mariana este departe de a fi epuizat tainele jocului de volei. Tot antrenorul său, spunea, referindu-se de această dată la acele minusuri inerente oricărui om, că fără a fi superficială nu este încă suficient de tenace, urmînd ca în continuare să-și canalizeze dorința și pasiunea pentru volei în această direcție.

În prezent Mariana Popescu este studentă în anul I la I.E.F.S., remarcîndu-se la cursuri prin aceleași calități evidențiate pe terenul de joc.

Noi îi dorim în continuare mult succes în asaltul continuu către vîrfurile piramidei.

Octavian ANDRONIC

MARIANTUDOR — București. Echipa dumneavoastră preferată, Steaua București, a fost înființată în anul 1947 sub denumirea de A.S. Armata. Apoi s-a numit C.S.C.A. și în perioada ei de glorie C.C.A. A fost campioana României în 1951, 1952, 1953, 1956, 1959/60 și 1967/68. A cîștigat «Cupa României» în 1948/49, 1950, 1951, 1952, 1955, 1961/62, 1965/66 și 1966/67. Pentru alte amănunte, revedeți colecția revistei noastre și anume Nr. 17/1968, în care a fost prezentată echipa Steaua.

NINA POP — Oradea. L-ați văzut de mai multe ori pe fotbalistul Eusebio, fie în fotografiile ziarelor și revistelor, fie la televiziune, dar nici o dată nu v-ați putut da seama cîți ani are. Nu e chiar atât de... bătrîn cum îl credeți. Are doar 27 de ani — s-a născut la 25 ianuarie 1942.

AUREL VASILIU — București. Iată rezultatele meciurilor de fotbal dintre Rapid și U.T.A. în perioada anilor 1950—1960. 1950: 1—1 și 3—1; 1951: 0—0 și 2—2; 1952: Rapid în B; 1953: 1—0 și 1—3; 1954: 2—3 și 1—4; 1955: Rapid în B; 1956: 2—3 și 1—1; 1957—58: 2—0 și 1—2; 1958—59: 2—1 și 1—0; 1959—60: 0—1 și 1—2.

LIA CIOBOTARU și DOINA STRETE — Timișoara. Primul campionat mondial feminin de handbal în 7 a avut loc în 1957, în Iugoslavia. Titlul a revenit atunci sportivelor cehoslovace. Echipa României a ocupat locul trei în turneul de... consolare.

VLASTA VANICKOVA — Cehoslovacia, o tânără de 21 de ani din Kosteck u. Orlicí, Pivoukova 911, Okr. Rychnov u. Ku — dorește să facă schimb de vederi și mărci poștale pe teme sportive cu tineri din țara noastră. Amatorii îi pot scrie pe adresa de mai sus, de preferință în limba engleză.

Cel de-al șaselea program de culturism din cadrul rubricii noastre «TRUP FRUMOS ȘI SĂNĂTOS» va fi publicat în numărul viitor al revistei. Abundența de evenimente sportive importante ne-a determinat să intrerupem — dar numai cu un număr — programele de exerciții fizice.

mingea de volei, în favoarea natației. Înotul a ajutat-o substanțial la o dezvoltare multilaterală. A ajutat-o și atletismul. Dar în întrecerea cu antrenorul de natație și cu cel de atletism, am ieșit eu învingător. Din 1963 Rodica a hotărît — VOLEIUL. Cînd și cînd, i-a mai întors spatele, pentru o partidă de pescuit — cu acte în regulă — în apele Cîbinului sau pentru un meci de fotbal cu băieții. În 1967, la Sofia, la Turneul speranțelor olimpice, Rodica a fost declarată una din cele mai bune jucătoare, ea fiind factorul decisiv în obținerea victoriei echipei românești asupra celei sovietice. Prima victorie românească feminină la volei asupra uneia sovietice! În 1968, remarcîndu-se la Turneul internațional de la Constanța (U.R.S.S., Polonia, România I și România II), a fost promovată în lotul de senioare. Antrenorii Nicolae Sotir și Victor Surugiu o consideră «universală». Excelentă pe orice post, și în atac, și în apărare.»

Și iarăși îmi ghicește gândurile: «Am un scuter Manet cu care colind toate școlile, în căutarea unor fete cu segmente lungi și subțiri, cu șolduri înguste, cu mobilitate, cu detentă. Alte punți cu bomboane, alte pachetele cu ciocolată, altă muncă de vopsitor de chiloși tetra, din alb în roșu (în primul an, cînd satisfacția lipsește cu desăvîrșire în volei, e foarte greu să-ți păstrezi elementul selectionat; trebuie să faci aceste sacrificii personale, altfel...), și peste cîțiva ani fetițele vor fi mari, iar Sibiul, voleiul feminin sibian — C.S.M. — va avea iarăși mindrii.»

În cele din urmă nu mi-a mai ghicit gândurile. Îmi fugiseră la București, la redacție, la secretarul de redacție, pe care-l auzeam, parcă, spunîndu-mi: «Destul! Ajunge! La anul, dacă va confirma, o să-i prevedem mai mult spațiu în revistă Rodicăi Popa. L-ai felicitat pe profesorul Gheorghe Bodeacu, pentru meritele sale, pentru modul exemplar în care slujește voleiului?»

Horia CRISTEA

cine mai ține minte... Îmi amintesc de primul meci internațional, pe care l-am susținut în Iugoslavia în 1964, pe cînd aveam doar 15 ani. Am primit drept premiu pentru jocul bun prestat o... prăjitură. Ce dulce îmi părea acest premiu. Și ce mare importanță i-am acordat atunci.

— Și rezultatele în echipa națională?

— Nu mă pot lăuda cu rezultate excepționale, deocamdată. În 1967, la turneul de la Budapesta, am ocupat locul II, iar în 1968, la «Cupa Mării Negre» — locul III. Sper că rezultatele mai bune n-o să întârzie.

— Datorită voleiului ai avut ocazia să călătorești mult, să vezi locuri și lucruri noi și frumoase, să legi noi cunoștințe...

— Consider că voleiul mi-a dat pînă acum poate mai mult decît i-am oferit eu. Datorită lui, am vizitat Belgradul și am admirat nemurtoarea operă a lui Meștrovici — monumentul Eroului Necunoscut de la Avala. Am văzut expoziția mondială de la Bruxelles, unde am vizitat și «km zero», de unde începe măsurătoarea pentru Europa. La Viena am admirat Palatul Schönbrunn și parcul Tivoli. Istanbulul și malul Bosforului mi-au lăsat impresii de neuitat, iar catedrala Sfînta Sofia și Moscheea Albastră sînt, pentru mine, construcții inimaginabile. Ce să mai zic despre noua construcție a stadionului olimpic de la München, unde se va desfășura Olimpiada din '72, și încă despre multe altele.

Fire deschisă, veselă, care eucerește prin farmecul ei, Mariana are prietene nu numai în echipa Rapidului, ci și printre adversarele ei. Iar coechipierele sale, cînd o simt lângă ele, parcă sînt mai sigure, joacă mai bine. Calmul Mariane se răsfrînge asupra întregii echipe.

I-am dorit, în încheiere, Mariane Baga să cunoască cît mai curînd satisfacția deplină a marilor performanțe.

Gheorghe GLISICI

SPORT

LEI 2,50

UNIVERSITATEA

GRAJIOVA

În picioare, de la stînga la dreapta: NICULESCU, POPA, GABORAS, BITLAN, STRÎMBEANU, VELEA. Jos: MARTINOVICI, IVAN, NITĂ, OBLEMENCO, CÎRCIUMĂRESCU.

Foto: Paul ROMOSAN